

Anvendelsen af denne Lov kunne ikke gøres til Genstand for Domstolenes Paa-kendelse“. Jeg indrømmer, at Loven i sin Hëlhed er lille, saa det betyder jo ikke saa farlig meget. Men ellers er det jo dog ikke en Praksis, man bruger, at en saadan Lov ikke kan komme for Domstolene. Jeg vil blot spørge den højt-ærede Finansminister, om han har noget imod, at det sidste Punktum udgaar af Loven.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg vil blot gøre den korte Bemærkning med det samme til det ærede Medlem (K. Pedersen), at en Bestemmelse som den findes i mange ny Love, og at, naar den er optagen her, er det af den Grund, at naar der her er Tale om at yde 100 Kr. om Aaret til 80-aarige Mennesker, er det noget af det mest upraktiske, der kan tænkes, at disse 80-aarige Mennesker eventuelt skulle gaa til Domstolene og begynde at procedere med Finansministeriet, maaske igennem flere Instanser, om at faa de 100 Kr. Jeg tror, at her maa vi alle være enige om, at den hurtigste Afgørelse er den bedste, og da de ærede Medlemmer kunne være forsikrede om, at Administrationen i sine Afgørelser vil strække sig saa vidt, som det overhovedet er muligt ifølge Lovens Ord, behøver det ærede Medlem ikke at nære nogen Bekymring for, at nogen ikke faar sin Ret. Det er kun Meningen med denne Bestemmelse, at Administrationen faar Ret til at træffe en hurtig Bestemmelse om Sagerne.

Fraenkel: Den Gruppe, jeg tilhører, havde haabet, at dette Forslag var blevet baaret igennem Tinget saa at sige uden Omtale ved en stærk Følelse af Taknemmelighed og af Glæde over at kunne vise de gamle Veteraner denne Taknemmelighed. Det er nu saa langt fra sket, at Debatten tværtimod er løbet ud i Erklæringer om Sager, som efter vor Opfattelse ere smaa i Forhold til det Grundlag, som skulde føre denne Sag igennem. Men under denne Debat er der fremkommet Tvivl om, hvorvidt det kunde siges, at Kampen for Fædrelandet var en Hæder, og den Gruppe, jeg tilhører, har da givet

mig det Hverv at nedlægge en utvetydig og skarp Protest mod, at denne Tvivl fremkommer. Jeg skal tillade mig at tilføje, at for mig beror det store i Kampen for Fædrelandet derpaa, at de Mænd, som have deltaget i den, have været med i Øjeblikke og i Perioder, i hvilke alt, hvad der ellers var stort i Livet, blev smaa for en Ides Skyld, her for Fædrelandets.

K. M. Klausen: Jeg skal overfor det ærede Medlem, som nu talte, gøre opmærksom paa, at da denne Sag var til Behandling i 1898, udtalte Højres Minister, Hr. Hørring, følgende om denne Sag: „Men jeg formaar ikke at se, at man derigennem, at udbetale 100 Kr. til et Menneske kan sige, at man giver ham en Hædersgave, en Gave, der er til Hæder for ham. Det begriber jeg ikke“. Han saa altsaa ogsaa paa den Sag saadan, at det ikke var nogen Hædersgave. Det var Højres egen Fører, Højres Finansminister, som i 1898 stod paa det Standpunkt. Vi vide jo ogsaa alle, hvorledes Højre den Gang bekæmpede denne Sag.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om, hvorfor jeg var med til at stille Forslaget i 1898 om at yde en Hædersgave en Gang for alle. Der var det mærkelige ved det, at af Højres daværende Medlemmer af Finansudvalget, vilde det ene Medlem, nemlig Godsejer Hage, ikke være med som Forslagsstiller, hvorimod det andet Højre-medlem, det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), var med. Altsaa Højre var den Gang stærkt imod det Forslag. Naar jeg gik med den Gang — vi vare 13, der stillede dette Forslag —, saa var det, fordi man den Gang var ved at oparbejde en stærk militaristisk Stemning her i Landet. Det gav sig til Kende gennem et Par Forslag, som vare komne frem under Finanslovbehandlingen. Det ene af disse gik ud paa, at der skulde gives 4,000 Kr. til Festmiddage omkring i Officersforeningerne, hvor man skulde mindes Aanden fra 1848. Dette bekæmpede vi fra vor Side paa det stærkeste. Vi ønskede ikke, at der skulde gaa en saadan Festmiddagsrus igennem Landet, hvor der skulde tales begejstrede Ord om Krigen i 1848. Det